Întrebare și răspuns

Întrebarea 4: Cum se înțelege 1 Corinteni 14.32: „Duhurile profeților sunt supuse profeților”?

Din capitolul 14 al primei epistole către Corinteni reiese că în Biserică exista libertate în ceea ce privește exercitarea diverselor daruri. În versetul 26 al acestui capitol citim: „... Când vă strângeți, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare etc.” Aceste cuvinte ar trebui să ne ofere o imagine a desfășurării obișnuite a unei adunări în Corint. Apostolul nu se pronunță mai departe, nici în laudă, nici în mustrare, dar dă instrucțiuni și linii directoare ferme pentru măsură și ordine în folosirea darurilor: „*Și doi sau trei profeții să vorbească, ...*” (versetul 29). Această instrucțiune divină nu este astăzi aproape deloc respectată în adunări sau, cel puțin, foarte neglijată. Vorbitorii pot fi prea mulți, dar și invers: unul singur poate acapara slujba, vorbind prea mult și prea pe larg, împiedicând astfel zidirea și întristând Duhul. Apoi urmează: *„iar ceilalți să judece”.* Totul trebuie verificat în lumina cuvintelor divine. În acest capitol, apostolul stabilește două pietre de încercare pentru legitimitatea fiecărei slujiri în Biserică. Prima piatră de încercare este: „Toate să fie făcute spre zidire” (versetul 26), iar a doua: „Dar toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine” (versetul 40). Biserica trebuia să judece dacă slujirea Cuvântului corespundea acestor două criterii. Darul în sine nu dădea dreptul la o slujire neîngrădită. Folosirea darului trebuia să fie echilibrată, reglementată după voia lui Dumnezeu și să servească zidirii. *Tot* ceea ce se făcea în adunare trebuia să servească *zidirii* bisericii, altfel nu avea nicio justificare. Apoi, apostolul continuă (versetul 30): *„Iar dacă i se va face o descoperire altuia care stă jos, cel dintâi să tacă”*. În vremea când Pavel a scris aceste cuvinte, erau cunoscute doar câteva scrieri din Noul Testament, iar Dumnezeu răspundea nevoilor Bisericii Sale din acele zile prin descoperiri directe speciale. Dumnezeu a folosit în toate timpurile diferite canale pentru revelarea gândurilor Sale, iar și acum cel care vorbește nu trebuie să se lase pradă impulsurilor sale, ci să fie conștient că Dumnezeu folosește și alte mădulare ale Bisericii pentru descoperirile Sale și trebuie să se asigure că li se acordă loc acestora. Nu trebuia să aibă loc o vorbire în cor. El adaugă: *„Pentru că puteți toți să profețiți, câte unul, pentru ca toți să învețe și toți să fie încurajați”* (versetul 31). Oricât de înălțați ar fi fost profeții prin darul lor, ei erau totuși egali cu toate celelalte *mădulare ale aceluiași trup,* și nici ei nu puteau vorbi în fața celorlalte mădulare ale trupului cu un limbaj al independenței: „Nu am nevoie de tine” (1 Corinteni 12.21). De asemenea, ei nu erau atât de capabili încât să fie independenți de revelațiile Duhului, pe care Duhul Sfânt le-ar fi putut da poate prin cel mai neînsemnat mădular din Biserică; de aceea, libertatea și spațiul trebuiau acordate fiecăruia pe care Duhul voia să-l folosească ca pe un canal pentru revelațiile Sale. Apoi, apostolul adaugă: *„Și duhurile profeților sunt supuse profeților”* (versetul 32). Dacă nu ar fi așa, ei nu ar sta în adevărul referitor la *un singur* trup. Tocmai în această supunere se exprima recunoașterea faptului că Duhul Sfânt împarte *„cum vrea El”* și că Dumnezeu așază mădularele *„după cum a dorit”* (1 Corinteni 12.11,18). Urmează apoi cuvântul prețios: *„Pentru că Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii, ca în toate adunările sfinților”* (versetul 33). Acest cuvânt ar putea fi titlul capitolului 14. În bisericile în care nu domnește pacea, acolo nu domnește Dumnezeu, acolo lucrează diavolul, care i-a prins pe credincioși în capcana voinței sale, oricât s-ar încerca să se ascundă acest fapt prin introducerea unor rânduieli și măsuri omenești.

Cineva ar putea să spună că darul profeției și al descoperirii nu ar mai exista astăzi în Biserică și, întrucât în aceste versete este vorba doar de un singur dar al profeției, instrucțiunile din acest pasaj nu mai sunt relevante pentru noi. Cu siguranță, în misiunea lor supremă și specială, îi găsim pe profeți alături de apostoli în lucrarea de *întemeiere* a Bisericii (Efeseni 2.20). Și în această privință nu mai avem apostoli și profeți, deoarece temelia a fost pusă și nu poate fi pusă de două ori, iar acum sunt folosite mai degrabă darurile evangheliștilor, păstorilor și învățătorilor „pentru *desăvârșirea* sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru *zidirea* Trupului lui Hristos" (Efeseni 4.11,12). — Zilele întemeierii și ale începutului, când Dumnezeu a mărturisit prin semne și minuni, „după voia Sa", adică atâta timp cât I-a plăcut (Evrei 2.4), și a dat descoperiri speciale pentru desăvârșirea scrierilor inspirate etc., au trecut. Dar Duhul Sfânt a rămas cu noi și El ne deschide și astăzi tainele lui Dumnezeu și ne revelează tot ceea ce este necesar pentru zidirea Trupului lui Hristos.

Chiar dacă recunoaștem că anumite daruri, care se găseau la început în biserica din Corint, au încetat sau au fost totuși diminuate din cauza necredincioșiei și a dezbinării poporului lui Dumnezeu, nu rezultă din aceasta că învățăturile din 1 Corinteni 14 nu ar mai avea nicio semnificație pentru noi astăzi. Întregul capitol 14 este un capitol al ordinii, iar principiile care ne sunt date în el pentru slujirea în biserică și exercitarea darurilor sunt irevocabile; și dacă darurile *cele mai înalte* erau *supuse* acestora, atunci, fără îndoială, toate darurile, pe care Domnul le dă bisericii Sale și astăzi, sunt supuse acelorași principii. Oricât de slab ar părea totul astăzi în comparație cu zilele începutului și cu desfășurarea neîngrădită a puterii Duhului Sfânt în mijlocul Bisericii, totuși nu suntem lipsiți de revelațiile Duhului, prin care Biserica Domnului este zidită, îndemnată și mângâiată. Aceste revelații se referă, desigur, astăzi în mod special la aplicarea Cuvântului Scripturii și la dezvăluirea gândurilor lui Dumnezeu conținute în acesta pentru zilele noastre.

Unii gândesc că termenii „profet" și „profeție" se pot aplica doar la prezicerea lucrurilor viitoare. Însă în Scriptură, acești termeni nu se referă deloc doar la aceasta. Fiecare comunicare a revelației Duhului lui Dumnezeu este inclusă în aceasta. Vedem aceasta deja din pasajul în care cuvântul „profet" este folosit pentru prima dată în Sfânta Scriptură. În acest pasaj (Geneza 20.7), Avraam este numit „profet". Ultimul dintre sfinții Vechiului Testament care este numit „profet" este Ioan Botezătorul (Matei 11.9). — Dar nu numai persoanelor consacrate lui Dumnezeu li s-au pus în gură cuvintele divine, ci și celor care nu erau, cum ar fi, de exemplu, Balaam (Numeri 22.38), Saul (1 Samuel 10.10,11), Caiafa (Ioan 11. 49-52) au primit astfel de cuvinte.

Când ajungem la Noul Testament, constatăm că profeții Bisericii sunt deosebiți de apostoli, păstori și învățători ai Bisericii și, într-un sens mai larg, și de mădularele Bisericii care (în sensul larg al cuvântului) „profețeau" fără a fi „profeți". În Noul Testament, „profeția" nu se limitează exclusiv la vorbirea profeților, ci toți ar trebui să o urmărească cu zel. Profeția era într-adevăr un „dar", dar într-un sens mai larg era ceva la care toți puteau aspira (1 Corinteni 14.1,24,31,39; 1 Tesaloniceni 5.20), pe când „darul" este un „dar" care nu poate fi *dobândit* prin zel. Profeția în acest sens înseamnă rostirea a ceea ce credinciosul a primit prin descoperire de la Duhul Sfânt, fie în cercetarea Scripturilor, fie în comuniunea intimă a sufletului său cu Domnul. Comunicarea acesteia în biserică trebuia (dacă se aplica criteriul: „totul să se facă spre zidire") să se dovedească a fi spre zidire, îndemnare și mângâiere pentru biserică.

Când în capitolul 14, versetul 3 se spune: „Însă cine profețește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere", nu se spune prin aceasta că oricine vorbește pentru zidire etc. este un „profet", deși, fără îndoială, comunicările unui „profet" sunt de așa natură încât zidesc, încurajează și mângâie. Dar în legătură cu acest verset 3, ar fi loc aici pentru câteva cuvinte ale credinciosului profesor Godet. El spune: „În ultima vreme, din acest verset se trage adesea concluzia că, în opinia apostolului, oricine zidește, încurajează și mângâie merită numele de profet, deoarece profeția ar fi echivalentă cu zidirea, încurajarea și mângâierea. Această concluzie este aproximativ la fel de corectă ca și următoarea: Cine aleargă își mișcă picioarele; deci cine își mișcă picioarele, aleargă; sau, pentru a lua un exemplu mai apropiat: cine vorbește în limbi, vorbește cu Dumnezeu; deci cine vorbește cu Dumnezeu, este un vorbitor în limbi. Nu, cu siguranță nu; se poate zidi, încuraja, mângâia fără a merita pentru aceasta denumirea de profet sau profetesă. Concluzia absurdă menționată mai sus se bazează pe dorința de a putea prezenta anumite femei drept profetese, care se consideră chemate să vorbească în public etc." A. v. d. K.

<u>Răspunsul redactorului:</u>

Mulți cititori îi vor fi din suflet recunoscători autorului pentru acest răspuns detaliat. Acesta tratează în mare parte întregul pasaj, iar cititorii au ocazia, prin aceste explicații, să examineze în detaliu, pe baza Scripturii, legitimitatea situațiilor actuale din adunările bisericești. (De altfel, dacă Dumnezeu va vrea, în următorul număr va fi publicat un articol similar, astfel încât lucrurile în discuție să poată fi comparate în detaliu cu practica din bisericile de astăzi!)

Adevărul este că astăzi, chiar și în cercurile care pretind că sunt în conformitatea cu Scriptura, aceste principii de bază din 1 Corinteni 14 sunt, în mare parte, abandonate. Odată cu respingerea exceselor nesăbuite, care ajung până la demonie, precum „mișcarea vorbirii în limbi" din ultimele trei decenii, s-au abandonat adesea și principiile de bază, în sine simple, ale strângerii laolaltă a bisericii pe bază biblică, și chiar dacă nu ne bazăm pe tradițiile bisericești, care aprobă *orice altceva* în afară de principiile Scripturii, totuși am adoptat treptat forme care, de la an la an, se cristalizează într-un sistem care, tocmai ca atare, este contrar Scripturii, chiar dacă cei care se află în el sunt oameni cu adevărat credincioși.

Nu vreau însă să mă opresc astăzi mai mult asupra acestor lucruri; poate că se va găsi o ocazie mai bună pentru aceasta în cadrul celeilalte întrebări din următorul număr al publicației. Totuși, mi se pare important să ne îndemnăm chiar astăzi cu toți: *să ne întoarcem mai mult la Cuvânt, inclusiv în practica bisericească!*

Câteva cuvinte despre întrebarea în sine!

Darul profețirii, al profeției — în textul original grecesc același cuvânt! — a fost unul dintre darurile Duhului cele mai remarcabile (astăzi!), deoarece adesea, într-un mod tainic și revelator, el a adus la lumină nu numai lucruri și evenimente viitoare, ci și prezente, ba chiar trecute (compară Natan în fața lui David, 2 Samuel 12), dar mai des probabil că oferea zidire bisericii prin Cuvântul revelației într-un mod atât de pronunțat, încât cei care exercitau acest dar puteau ajunge în pericolul de a se înălța *pe ei înșiși* (cu cât mai ușor și cu cât mai des vorbitorii în limbi!) și astfel de a încălca ordinea divină a Trupului lui Hristos. Oricine se înalță pe sine însuși, caută să strălucească, nu face ceea ce servește păcii, adică ordinii divine, ci dăunează comunității în cel mai sensibil mod.

Deci, în păgânismul de atunci existau suficiente exemple (descurajatoare) ale celor care, prin puteri misterioase ale manticei, ale artei ghicirii, ale vrăjitoriei, exercitau și un dar profetic (demonic), în timpul căruia intrau *„în transă”* și erau complet stăpâniți de puterile întunecate, devenind incapabili să se controleze. Ei erau atunci instrumente fără voință proprie, „medium-uri” ale unei puteri diabolice. A fost oare așa și în cazul profeților biblici din Noul Testament? Nicidecum! „Duhurile profeților sunt supuse profeților”, le sunt subordonate. Aceasta înseamnă că bărbații înzestrați cu daruri speciale ale Duhului (întotdeauna „același Duh”, 1 Corinteni 12.4 și versetele următoare!) — existau și femei care aveau astfel de daruri, dar acestea trebuiau să tacă *în biserică*! (versetul 34 și următoarele) — nu au pierdut niciodată controlul, stăpânirea spirituală și morală asupra puterii darurilor Duhului care lucra în ei, astfel încât au putut să înceteze cu descoperirile lor la timpul potrivit, în parte pentru a le supune pe acestea din urmă examinării din partea bisericii (versetul 29), în parte pentru a le permite și altora să ia cuvântul. Ei se țineau sub disciplină, cel puțin *puteau* să o facă, și nu trebuiau să fie supuși disciplinei spirituale din cauza ieșirilor necuvenite, pentru ca ordinea să fie restabilită, ci, atunci când versetul 29 era pus în practică sub supravegherea bisericii, slujba de zidire a profeților se desfășura în ordine, fără a se da loc cărnii. Profeții — așa trebuie să ne imaginăm! — aveau, ca toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu, *Duhul lui Dumnezeu* locuind în ei, care, la rândul Său, stăpânea (Romani 8!) propriul lor duh omenesc și (prin aceasta) și sufletul și trupul — așa cum este sau ar trebui să fie la noi toți (Galateni 5) —, dar, în plus, aveau daruri spirituale speciale („duhurile”). Acestea, întrucât proveneau și erau date toate de la *„același Duh”,* erau supuse Duhului lui Dumnezeu, care locuia în profeți (ca și în noi!), astfel încât, atunci când profetul umbla în Duh (adică în Duhul Sfânt), el acționa, trăia și slujea în Duh (adică în Duhul Sfânt), el putea, din motive de ordine, adică de dragul păcii bisericii, stăpâni puterile și lucrările (darurile) duhului care locuiau în el, adică putea sluji cu ele atâta timp cât el însuși, adică *duhul său stăpânit de Duhul Sfânt,* considera necesar și bun, respectiv cum și cât timp biserica îi permitea exercitarea lor. Pacea nu a trebuit niciodată să fie încălcată, pentru că profeții care umblau în Duhul nu și-au pierdut niciodată stăpânirea spirituală asupra lor înșiși. **„Duhurile profeților sunt supuse profeților!”** Ce lucru minunat! *Și unde suntem noi astăzi?!* Domnul să aibă milă de noi!

Și cu aceasta ajung la final, sperând că, prin această scurtă expunere, am fost de puțin folos celui care a trimis întrebarea și tuturor cititorilor, prin harul Domnului! Fie ca *Cuvântul Domnului să Se dovedească întotdeauna viu pentru noi* (Evrei 4.12), spre gloria Lui!

F. K.

„Avem mai tare cuvântul profetic, la care bine faceți că luați aminte (ca la o lumină strălucind într-un loc întunecos), până se va ivi ziua și va răsări steaua de dimineață în inimile voastre, știind întâi aceasta, că nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură, pentru că profeția n-a fost niciodată adusă prin voința omului; ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit sub puterea Duhului Sfânt.”

(2 Petru 1.19–21).

Titlul original: *Frage 4: Wie ist 1 Kor. 14.32 zu verstehen: …?*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 67-72, Vol. 18, Anul 1933.